

der i Loven fordres, for at de skulle kunne anses for at være løste fra deres undersaatlige Forhold til en anden Stat.

Ogenbøll: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men der er dog en lille Bemærkning, jeg kunde ønske at gjøre, da det stiller sig tvivlsomt for mig, hvorledes Afstemningen her vil falde ud, nemlig om Udvalgets Indstilling mulig kunde blive vedtagen og Sagen saa maatte komme i et Fællesudvalg. Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at det, som synes at være det vanskelige Punkt, og som mest er udhævet i Udvalgets Betænkning, jo er det, at en saadan Person kan blive undergivet en forskjellig Behandling af forskjellige Myndigheder, uden at der er nogensomhelst bindende Regel, som skal gjælde i alle Forhold. Jeg mener, at dette Punkt muligvis kunde rettes ved en lille Tilfoining, hvorved det bestemtes, at det skulde være f. Ex. Indenrigsministeriet, i alt Fald efter Forhandling med Justitsministeriet, der skulde afgjøre Spørgsmaalet, kort sagt, at der blev anvist en bestemt Wei til at saa afgjort, om en saadan Person skulde anses som Indfødt igjen eller ikke, saa at Afgjørelsen heraf ikke blev overladt til forskjellige Myndigheder, der hver kunde gaa sin Wei. Jeg mener altsaa, at Paragrafen eventuelt kunde blive redigeret saaledes, at der stete et Indstud, hvorefter det f. Ex. blev Indenrigsministeriet, der i ethvert Tilfælde skulde have den afgjørende Mening.

Formanden: For Diebliffet er det egentlig kun selve Vædringsforslaget, der foreligger til Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Jeg vil til det, som jeg for yttrede, sige den Bemærkning, at Kollisioner med fremmede Stater ville jo ikke blive skabte ved vor Redaktion, den vil tværtimod noget mere end den nugældende Lovgivning hjælpe til at udjevne Kollisioner; thi efter den gjældende Lovgivning er man jo berettiget til at udskrive enhver Indfødt, naar han kommer tilbage til Landet, selv om han kun har været her i 24 Timer. Naar altsaa

Lovudkastet gaar ud paa, at han først skal hjemfalde til Udskrivning efter 2 Aars Ophold her i Landet, saa serner det dog i langt højere Grad Anledning til Kollisioner end den nuværende Lovgivning. Jeg tror som sagt ikke, at disse Kollisioner have Stort at betyde; det er vistnok forholdsvis saa Stater, der stille den Slags Fordringer, og jeg kan ikke Andet end fastholde, at jeg netop tror, det maa være Meningen, ad traktatmæssig Wei at se at komme overens med disse Stater, ellers tror jeg ikke, man paa nogen Maade kan undgaa Kollision, hvorledes man end indretter Loven. — Med Hensyn til hvad der blev bemærket af den ærede sidste Taler, skal jeg sige, at det ganske vist kunde have sin Fordel, om der var en almindelig Regel for, at en bestemt Autoritet i Landet skulde være beføiet til at afgjøre, om den Paagjældende havde faaet Indfødsret igjen eller ikke; det er imidlertid en Bestemmelse, som man ikke har tænkt paa, og som ogsaa forekom os ikke at være ganske uden Betænkning, idet nemlig det Spørgsmaal, om en Mand har Indfødsret eller ikke, kan opstaa som Incidenspunkt i mange Forhold; det kan ogsaa godt tænkes at være Incidenspunkt i en ren privat Sag, i en ren privat Proces, og fra dette Synspunkt betragtet synes det mig dog, at det vilde være noget stærkt at lade en saadan Afgjørelse træde istedetfor den Fortolkning, som ellers Domstolene eller de Autoriteter, der afgjøre den enkelte Sag, selv maatte kunne opstille; men dette Punkt har som sagt ikke været Gjenstand for Overveelse.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved:

Forflag af Udvalget:

Istedetfor Ordene i § 1, 3die Stykke: „kunne de uden videre Bevis anses“ settes: „anses de uden videre Bevis“ vedtoges med 27 Stemmer imod 16.

Derpaa lattes Sagen i sin Helhed under Forhandling.